

Frank Dahlgaard siger, at fordi regeringen har sagt sådan og sådan, fordi Justitsministeriet har sagt sådan og sådan, så er vi ansvarsfri.

Jeg tror, der vil komme en meget hård dom fra historikerne over dette lovforslag. Det er jeg ret overbevist om. I den situation vil hr. Frank Dahlgaard ikke om 10-20 år, når historien er skrevet, kunne sige til sine børn, til mennesker, at Justitsministeriet sagde sådan og sådan, og derfor er jeg ansvarsfri.

Ethvert folketingsmedlem har et ansvar i denne sag – et ansvar for at stemme på en måde, som er i overensstemmelse med grundloven, med de almindelige retsprincipper i forhold til den retstilstand, vi mener bør være gældende i det her land. Det er derfor, vi siger, at denne lov er så betænkelig, som den er.

Til fru Pia Kjærsgaard: Den her debat handler om retssikkerhed. Den handler om retssikkerhed, og det er dér, alle betænelighederne ligger, og det er derfor, vi skal have den her diskussion.

Og endnu en gang til hr. Frank Dahlgaard: Når historien dog bliver afsagt omkring det her lovforslag, så kan hverken hr. Frank Dahlgaard eller andre sige, at det var regeringen, der fortalte, at det var sådan og sådan, og derfor er jeg ansvarsfri. Også hr. Frank Dahlgaard ville være ansvarlig for en lovgivning, der i den grad er på kant med grundloven, på kant med almindelig retssikkerhed.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg forstår nu også hr. Frank Dahlgaards udsagn sådan, at De Konservative simpelt hen ikke støtter lovforslaget. Det må jo være konsekvensen af det udsagn om, at man ikke ønsker at tage ansvaret for loven. Sådan hænger det jo sammen i det her Ting: Det, vi går ind og er med til at lave, er jo en del af det, vi er ansvarlige for.

Men nu har hr. Frank Dahlgaard to gange i træk gentaget, at han mener, at det er regeringens ansvar, at dette lovforslag bliver vedtaget. Hvordan søren kan det være, når det er Folketinget, der vedtager lovene? Så det vil altså sige, at man må forstå det sådan – og det er så det eneste, der kan siges – at Det Konservative Folkeparti støtter ikke lovforslaget.

Men kunne man så ikke få en klar melding om det, ligesom man kunne få det fra Venstre, som også ålede sig lidt uden om, at de ikke støtter lovforslaget? Der er ikke flertal for det. Drop det. Det er hurtigt klaret.

Og så lige omkring de 32 skoler, som står på listen: Jamen mener hr. Frank Dahlgaard ikke, at de hver især med deres praksis bør have mulighed for at forsvare sig i en retssag? Er det sådan, at de bare skal bunkes sammen og vi skal sige, at I er alle sammen skyldige?

Jeg vil prøve at nævne et parallelt eksempel: For nogle år tilbage fik vi en sag omkring tildeelingen af tipsmidler til ungdomsorganisationer.

Mener hr. Frank Dahlgaard – fordi man kunne konstatere, at DUF, Dansk Ungdoms Fællesråd, naturligvis havde en eller anden viden om, og det vidste vi jo alle sammen, hvad der foregik, og fordi de alle sammen var flettet sammen i dette imperium, der hed DUF – at det så var rimeligt at lave en liste med alle ungdomsorganisationerne, hvor der stod: Følgende ungdomsorganisationer kan ikke for fremtiden modtage penge, og der må ikke oprettes ungdomsorganisationer de næste to år?

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, at denne debat er præget af et meget ubehageligt mysterium – jeg har fulgt den dels oppe på mit kontor i højttaleren og dels her – som jeg stadig ikke har fået svar på, og det er:

Hvorfor har regeringen valgt denne fremgangsmåde med at henrette pr. lovgivning frem for det administrative indgreb, som er ministerens ret og pligt, når han opdager eller har formodninger om, at loven er krænkede og der begås uregelmæssigheder? Hvorfor har regeringen valgt denne udvej, hvor Folketinget etablerer sig selv som nævningeting, hvor parterne ikke kan blive hørt og udspurgt, hvor materiale ikke bliver lagt åbent frem i sin helhed?

For sagen er jo nemlig den, at hvis ministeren greb administrativt ind, er næste kapitel naturligvis, hvis den, som det administrative indgreb går ud over, føler, at det er uberettiget – det vil de jo nok hævde – at så vil de svare igen med retssager. Men så får vi til gengæld den åbenhed, den ærlighed i spillet, som er fundamentet i en retsstat. Nu vælger man altså denne anden udvej. Jeg synes, det er helt ubegribeligt, at man har valgt den fremgangsmåde, som det her er sket, når den anden fremgangsmåde står åben.

Og jeg kan ikke komme uden om den nærmeste forklaring for mig – for jeg tror ikke, at det dér med, at det er så dyrt med retssager, og at det er besværligt, som det er anført i bemærkningerne, er den egentlige årsag. Det kan jeg ikke forestille mig. Jeg tror, den egentlige årsag